

6A 146/2012 - 103

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně [redacted] a soudkyň [redacted] a [redacted] v právní věci žalobkyně: [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zastoupena [redacted] advokátkou se sídlem [redacted], proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, Praha 1, Letenská 15, zastoupen [redacted] advokátem se sídlem [redacted], o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 26.10.2011, č.j.: [redacted].

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhala přezkoumání rozhodnutí ministra financí ze dne 26.10.2011 č.j.: [redacted], kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11.8.2011 č.j. [redacted] kterým byla částečně odmítnuta žádost ze dne 4.5.2011 o poskytnutí informací o členech rozkladových komisí Ministerstva financí.

Žalobkyně namítla, že pro odmítnutí žádosti nebyla dána zákonná omezení, neboť úřední osoby ústředního orgánu státní správy musí strpět částečné omezení práva na ochranu osobních údajů. Informace o tom, zda člen rozkladové komise žalovaného správního orgánu je zaměstnancem správního orgánu nebo je odborníkem, který není zaměstnancem zařazeným do ústředního správního úřadu, nepoživá ochrany osobního údaje, ale právo na informace zde jasně převažuje nad tvrzenou „ochranou osobního údaje“.

Dále žalobkyně poukázala na vadu řízení, neboť návrh rozhodnutí připravily vyloučené osoby, jejichž osobní zájem na ochraně tvrzeného osobního údaje je v rozporu se zájmem žalobkyně jako žadatele na zveřejnění informace. Členové rozkladové komise, která připravila ministru financí návrh na vydání napadeného rozhodnutí, byli vyloučeni pro svůj poměr k věci, pro zájem na vydání rozhodnutí určitého obsahu.

V doplnění žaloby ze dne 28.11.2011 pak žalobkyně popsala průběh řízení o její žádosti o podání informace. Zdůraznila, že spolu s podáním rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí vznesla námitku podjatosti všech členů rozkladových komisí, neboť všech členů rozkladových komisí se týká předmět řízení a jsou tedy z rozhodování vyloučeni pro poměr k věci. O této námitce podjatosti rozhodlo Ministerstvo financí usnesením ze dne 6.10.2011 č.j. [REDAKCE] tak, že řízení zastavilo s odůvodněním, že žalobkyně svou námitku podjatosti nedoplnila, že neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které spatřuje podjatost členů rozkladových komisí, a že její podání je vadné. Proti tomuto usnesení žalobkyně podala dne 9.10.2011 odvolání, neboť s důvody zastavení nesouhlasila. V žalobě zopakovala, že důvody pro zastavení řízení o vznesené námitce podjatosti dány nebyly, neboť námitka byla dostatečně určitá a srozumitelná. Rovněž nebyly dány právní důvody odmítnutí informace, neboť musí být garantovaná možnost veřejné kontroly plnění zákonné povinnosti ústředního správního úřadu zajistit skladbu rozkladové komise v souladu s § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a lze tedy po právu požadovat informaci, zda konkrétní členové rozkladové komise jsou zaměstnanci správního orgánu nebo odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu, tedy informaci, odkud se tito odborníci rekrutují. Úřední osoba, která je členem rozkladové komise, nepoživá ochrany osobního údaje, právo na informaci převažuje nad tvrzenou ochranou osobního údaje.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při poskytnutí požadovaných informací o členech rozkladových komisí je třeba postupovat podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a dále je nutno přihlídnout k zákonu č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 101/2000 Sb.). Informace o zaměstnavateli členů rozkladových komisí představují osobní údaj (§ 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.) a takové informace lze poskytnout pouze za podmínek v zákoně stanovených, tedy mimo jiné pouze se souhlasem toho, koho se údaje týkají. Výjimku z tohoto pravidla upravuje § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. Proto byla žalobkyni poskytnuta informace o tom, které osoby jsou členy rozkladových komisí a které z nich jsou zaměstnanci Ministerstva financí (v těchto případech nebylo potřebné získat souhlas dotčené osoby). Ohledně ostatních požádal správní orgán dotčené osoby o souhlas s poskytnutím požadovaných údajů, pokud byl souhlas získán, byly i tyto údaje poskytnuty. Ostatní požadované informace o zaměstnavateli nebo jiném identifikačním údaji členů rozkladových komisí, kteří neudělili souhlas s jejich poskytnutím, nelze žalobkyni poskytnout. Dále žalovaný poukázal na to, že poskytnuté informace jsou dostačující z hlediska v rozkladu uvedené námitky o možnosti kontroly, zda mezi členy rozkladových komisí nepřevažují zaměstnanci Ministerstva financí.

Pokud se jedná o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ministra financí o zastavení řízení o námitce podjatosti, o tomto bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 26.10.2011 č.j.: [REDAKCE] tak, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neodstranila podstatné vady své žádosti, tedy nekonkretizovala důvod podjatosti, nemohlo být rozhodnuto jinak, než že bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí o zastavení řízení potvrzeno.

Při jednání pak žalobkyně s odkazem na důvody uvedené v žalobě k otázce vznesené námitky podjatosti poukázala na analogii s občanským soudním řádem, kde bylo judikaturou jednoznačně stanoveno, že účastník může v rámci svého podání odkázat na obsah listiny připojené k žalobě. Obdobně lze tedy dle žalobkyně dovodit, že byla oprávněna odkázat na obsah listiny připojené ke vznesené námitce podjatosti.

Pokud se jedná o důvody pro odmítnutí samotné informace, zde žalobkyně namítla porušení principu předvídatelnosti správního rozhodnutí, neboť Ministerstvo kultury jí požadované informace, včetně zaměstnavatelů či místa působení členů rozkladových komisí sdělilo, a to přípisem ze dne 14.1.2011 č.j. [REDAKCE]. Právní názor vyslovený v napadeném rozhodnutí je účelový. Jestliže členové rozkladových komisí pobírají ve formě odměn finanční prostředky od žalovaného, jsou příjemci veřejných prostředků, a proto nelze informace ohledně jejich osob nijak omezovat.

Žalobkyně dále uvedla, že podle její osobní zkušenosti vydávaná rozhodnutí odpovídají návrhům rozkladových komisí. K potvrzení správnosti tohoto tvrzení navrhl, aby soud vyžádal podklady od žalovaného v tomto směru a doplnil spisový materiál o usnesení rozkladové komise, které se vztahuje přímo k napadeným rozhodnutím. Pokud se jedná o doplnění dokazování ohledně prokázání shodnosti usnesení rozkladových komisí a rozhodnutí vedoucích ústředních orgánů, zde soud dospěl k závěru, že takové dokazování nemá vztah k předmětu daného řízení. S tímto stanoviskem byla žalobkyně při jednání seznámena.

Z důvodů uvedených v žalobě žalobkyně navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a žalovanému přikázal požadovanou informaci poskytnout. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že namítaná vada představuje vadu, pro kterou nelze zatím věcně záležitost posoudit, navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Zástupkyně žalovaného s odkazem na vyjádření k žalobě zdůraznila, že v daném případě je rozkladová komise pouze poradním orgánem. Podjatou osobou v tomto případě by mohl být případně ministr financí, který o rozkladu rozhodoval, nikoli však členové rozkladové komise. Má za to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobkyně podala u Ministerstva financí žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., ve které žádala o sdělení složení všech rozkladových komisí. O této žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 19.5.2011 č.j.: [REDAKCE] tak, že žádost se odmítá. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ministra financí ze dne 27.7.2011 č.j. [REDAKCE] a věc byla vrácena orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Žádost byla Ministerstvem financí znovu posouzena a dne 11.8.2011 byla informace částečně poskytnuta, a to tak, že žalobkyni byl zaslán seznam rozkladových komisí, u každé z nich bylo uvedeno, kdy byla zřízena, co je předmětem její činnosti a jména členů komise. Pokud se jedná o další identifikaci členů komise, u jednotlivých jmen je uvedeno buď že se jedná o zaměstnance Ministerstva financí, případně u některých dalších členů je uveden zaměstnavatel, a ve zbývajících částech je pak u členů komisí, kteří nejsou blíže identifikováni zaměstnavatelem, odkázáno na rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11.8.2011 č.j.: [REDAKCE] [REDAKCE] kterým se na základě § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu

k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), částečně odmítá žádost o poskytnutí informací vztahujících se k poskytnutí informací o členech rozkladových komisí Ministerstva financí s uvedením jména zaměstnavatele a jiných identifikačních údajů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministerstvo s odkazem na článek 7 odst. 1 a článek 17 odst. 1 a 5 Listiny uvedlo, že uvedené ústavní zásady se mohou dostat do konfliktu, protože výkon státní správy vykonávají fyzické osoby, které mají právo na ochranu soukromí, avšak toto jejich právo může kolidovat s právem veřejnosti na informace o činnosti státních orgánů. Tuto aplikační nejasnost řeší zákon č. 106/1999 Sb. v ustanovení § 8a, ve kterém je stanoveno, že informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. V souvislosti se zmiňovanými právními předpisy ministerstvo pak odkázalo na ustanovení § 5 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb. Dále v odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán odcitoval část nálezu Ústavního soudu I.ÚS 453/03, ve kterém Ústavní soud uvedl, že věci veřejnou jsou agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. např. činnost politiků, úředníků, soudců, advokátů a dalších. Veřejnou činností konkrétních osob je výkon agendy státních institucí a s ní související činnost úředníků s tím, že se musí vždy v konkrétním případě posuzovat, zda jde o činnost vykonávanou v rámci působnosti a pravomoci stanovenou povinnému subjektu speciálním zákonem. Postup ve smyslu výše uvedeného by znamenal ale oslabení práva na ochranu soukromí ve prospěch práva na informace, tedy posílení jednoho ústavního principu na úkor druhého. Požadované informace tak dle správního orgánu lze poskytnout pouze se souhlasem členů rozkladových komisí Ministerstva financí. Pro jiný postup nebyl shledán dostatek důvodů. Členové rozkladových komisí, kteří nejsou zaměstnanci Ministerstva financí, byli vyzváni, aby vyslovili písemný souhlas se zveřejněním jejich zaměstnavatele. Někteří členové svůj souhlas písemně potvrdili, v několika případech však takový souhlas neposkytli, a proto bylo vydáno rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Jedná se o zákonný důvod podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, ve kterém namítla, že pro odmítnutí informace nejsou dány zákonné důvody, neboť musí být garantována možnost veřejné kontroly plnění zákonné povinnosti ústředního správního úřadu zajistit skladbu rozkladových komisí v souladu s § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Lze tedy po právu požadovat informaci, zda členové rozkladových komisí jsou zaměstnanci správního orgánu nebo odborníci, kteří nejsou jako zaměstnanci do úřadu zařazeni.

Tento rozklad byl zamítnut napadeným rozhodnutím ministra financí ze dne 26.10.2011 č.j.: [REDAKCE].

V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a dále uvedl, že podle zákona č. 101/2000 Sb. lze informace o členech rozkladových komisí, které představují osobní údaj, tedy i údaje o zaměstnavateli, poskytnout pouze za podmínek v zákoně stanovených. Podle § 5 odst. 2 tohoto zákona je možné poskytnutí osobních údajů třetím osobám jen se souhlasem toho, koho se údaje týkají. Z tohoto pravidla platí výjimky, z nichž je relevantní výjimka stanovená v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. Proto byla žadatelce poskytnuta informace o tom, kteří členové rozkladových komisí jsou zaměstnanci Ministerstva financí. V těchto případech nebylo potřebné získat souhlas dotčené osoby. Ohledně ostatních požadovaných informací požádal orgán prvního stupně dotčené osoby o souhlas s poskytnutím požadovaných údajů a pokud byl souhlas získán, byly i tyto údaje poskytnuty. U členů, kteří neudělili souhlas s poskytnutím informace o zaměstnavateli nebo jiném identifikačním údaji, nelze žadatelce takové údaje poskytnout,

neboť jsou naplněny podmínky pro odmítnutí poskytnutí informace z důvodu ochrany osobních údajů podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Poskytnuté informace jsou navíc dostačující z hlediska v rozkladu uvedené námitky o možnosti kontroly, zda mezi členy rozkladových komisí nepřevažují zaměstnanci Ministerstva financí.

K otázce vznesené námitky podjatosti členů rozkladových komisí pro projednání rozkladu proti rozhodnutí ze dne 11.8.2011 č.j. [REDAKCE] ze správního spisu vyplývá, že žadatelka spolu s rozkladem uvedla, že s ohledem na poměr k věci má za to, že žádná rozkladová komise Ministerstva financí nemůže podat ministru financí návrh na rozhodnutí, neboť všech členů rozkladových komisí se týká předmět řízení a jsou tedy z rozhodování vyloučeni pro poměr k věci.

Řízení o této námitce bylo zastaveno usnesením ministra financí ze dne 6.10.2011 č.j.: [REDAKCE]. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že vzhledem k nejasnosti a neurčitosti podání byla žadatelka vyzvána, aby jmenovitě určila osoby, vůči nimž podává námitku podjatosti, a aby konkretizovala, v čem spatřuje podjatost těchto osob. Žadatelka zaslala podání, ve kterém uvedla, že seznam osob, jejichž námitku podjatosti vznáší, je uveden v příloze přípisu ze dne 6.6.2011 č.j.: [REDAKCE]. Konkrétní důvody, pro které spatřuje podjatost členů rozkladových komisí Ministerstva financí, žadatelka neuvádí ani nejmenuje konkrétní osoby, vůči nimž námitku podjatosti směřuje. Pokud odkazuje na seznam, který má být přílohou přípisu ze dne 6.6.2011, tak přípis pod tímto číslem jednacím je datován dne 11.8.2011 a obsahuje seznam členů rozkladových komisí Ministerstva financí. Jako zásadní se jeví skutečnost, že ani na výzvu žadatelka neuvedla konkrétní skutečnosti, pro něž má za to, že dotčené osoby mají být z projednávání věci vyloučeny. Pro vyloučení určité osoby z úkonu řízení pro její podjatost je třeba vzít v úvahu, že k takovému vyloučení je nutné vždy prokázat zájem konkrétní úřední osoby nebo konkrétních úředních osob na výsledku řízení. Tuto okolnost není možné posoudit, aniž by bylo žadatelkou specifikováno, v čem konkrétně namítanou podjatost spatřuje. Žadatelka ve stanovené lhůtě nedostatky podání neodstranila, a proto bylo řízení zastaveno. O odvolání proti tomuto usnesení rozhodl ministr financí rozhodnutím ze dne 26.10.2011 č.j.: [REDAKCE], kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Zrekapituloval průběh dosavadního řízení a s odkazem na tvrzení v odvolání, že důvody podjatosti členů rozkladových komisí žalobkyně uvedla v podání ze dne 21.9.2011, uvedl, že ani toto podání nedostatky námitky podjatosti neodstranilo. Podání zůstalo neurčité a nesrozumitelné. Dále odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí poukázal na to, že námitka podjatosti byla vznesena i vůči členům těch rozkladových komisí, které neřeší žádost odvolatelky o poskytnutí informací. Účelem § 14 správního řádu je zajistit, aby se na rozhodování nepodílela podjatá úřední osoba, což evidentně nejsou členové rozkladových komisí, kteří ve věci žádosti podané žadatelkou nerozhodují. Ze strany žadatelky nebylo konkretizováno, v čem je spatřován důvod podjatosti členů všech rozkladových komisí Ministerstva financí. Vady podání odstraněny nebyly, a proto byly důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

V daném případě se soud nejprve zabýval rozhodnutím ministra financí ze dne 26.10.2011 č.j.: [REDAKCE], kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení ministra financí ze dne 6.10.2011 č.j.: [REDAKCE] a kterým bylo

prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení ve věci vznesené námitky podjatostí členů rozkladových komisí zřízených u Ministerstva financí potvrzeno. Jedná se o rozhodnutí podkladové z hlediska žalobou napadeného rozhodnutí ve věci žádosti o informace, kdo jsou členové rozkladových komisí zřízených u Ministerstva financí.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle odstavce 2 téhož ustanovení účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Složení a činnost rozkladové komise jsou upraveny v § 152 odst.3 správního řádu, ve kterém je mimo jiné stanoveno, že ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu.

V daném případě žalobkyně namítla podjatost všech členů rozkladových komisí s tím, že tato je dána jejich poměrem k věci, neboť žádost o informace se týká právě informací o členech rozkladových komisí. Žalobkyně nijak nerozlišovala mezi jednotlivými členy rozkladových komisí, když někteří souhlas ke sdělení o jejich zaměstnání udělili, žalobkyně tedy požadované informace získala. Za takové situace lze mít za to, že otázka řešená v rozkladu (rozsah poskytnutých informací) se nedotýkala osobně těch členů, kteří souhlas se sdělením informace udělili, neboť tito neměli zájem na neposkytnutí takové informace. Bylo tedy na žalobkyni, aby svou námitku konkretizovala jak do obsahu tak do určení členů rozkladových komisí, kterých se měla týkat. Pokud tak neučinila, byl ministr financí oprávněn řízení o námitce podjatosti zastavit.

Pokud se jedná o samotné vyřízení žádosti o poskytnutí informace, i v této otázce neshledal soud námitky vznesené v žalobě jako důvodné.

Podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.) informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Takovým právním předpisem je v daném případě zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 101/2000 Sb.).

Žalobkyně má za to, že členové rozkladových komisí z titulu svého zařazení nemohou požívat ochrany vyplývající ze zákona č. 101/2000 Sb. a že musí být garantována možnost veřejné kontroly správního složení rozkladových komisí.

Podle § 152 odst. 3 správního řádu návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministrovi nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise. Rozkladová komise má nejméně 5 členů. Předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje

ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu. Ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu.

Ze znění § 152 odstavce 2 a shora citovaného odstavce 3 vyplývá, že rozkladové komise jsou poradními orgány ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu, rozkladové komise pouze předkládají návrhy rozhodnutí, těmito návrhy není ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu vázán. Jestliže tedy rozkladové komise plní úlohu poradního orgánu, nelze na její členy pohlížet jako na úřední osoby příslušného správního úřadu, které ve věci jednají a rozhodnutí. Není tedy vyloučeno, aby se na ty členy rozkladové komise, kteří nejsou současně zaměstnanci příslušného správního úřadu, vztahoval zákon č. 101/2000 Sb. Jestliže žalobkyně, jak sama uváděla v řízení před správním orgánem, požadovala informace o složení rozkladových komisí z důvodu možnosti kontroly dodržení ustanovení § 152 z hlediska složení komisí, tedy zda jsou v nich dostatečným počtu zastoupeni odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu, jeví se jako dostatečné zaručení práva na informace sdělení Ministerstva financí, kteří ze členů rozkladových komisí zřízených na tomto ministerstvu jsou jeho zaměstnanci a kteří nikoliv. U těch členů rozkladových komisí, kteří nejsou zaměstnanci Ministerstva financí, bylo dle názoru soudu žalovaným správně posouzeno ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb.. Na členy rozkladových komisí, kteří nejsou současně zaměstnanci tohoto ministerstva, není důvod pohlížet jako na veřejně činné osoby, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy, neboť jak bylo již uvedeno shora, rozkladové komise o podaných rozkladech věcně nerozhodují, jejich návrhy nejsou pro ministra financí závazné.

Pokud žalobkyně při jednání dne 30.10.2012 uvedla, že požadované informace o zařazení všech členů rozkladových komisí jí měly být poskytnuty i z toho důvodu, že tyto osoby jsou příjemci veřejných prostředků, neboť pobírají odměny za činnost v rozkladových komisích, touto námitkou se soud již nezabýval, neboť byla uplatněna až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Pouze v této lhůtě lze rozšiřovat rozsah žaloby i rozsah žalobních bodů. Rovněž poukaz na rozhodovací praxi Ministerstva kultury v obdobném případě nemůže být důvodem pro změnu názoru soudu. Předmětem tohoto řízení bylo částečné odmítnutí žádosti o informace Ministerstvem financí a způsob vyřízení obdobné žádosti Ministerstvem kultury není pro soud závazný, byť by bylo jistě ideální, pokud by obdobné případy byly různými správními úřady vyřizovány shodně.

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a náklady řízení žalovaného za zastoupení advokátem soud nepovažuje za důvodně vynaložené, neboť správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, by měl být schopen zajistit zastupování u soudu svými zaměstnanci, kteří se vypracováním rozhodnutí zabývají.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.
O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2012

 v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

